

॥ श्रीशारदामाहात्म्यम् ॥

.. shrIshAradAmAhAtmyam ..

sanskritdocuments.org

January 4, 2017

.. shrIshAradAmAhAtmyam ..

——
॥ श्रीशारदामाहात्म्यम् ॥

——
Sanskrit Document Information

Text title : shAradAmAhAtmyam

File name : shAradAmAhAtmyam.itx

Location : doc_devii

Language : Sanskrit

Subject : philosophy/hinduism/religion

Transliterated by : Shankara shankara_2000 at yahoo.com

Proofread by : P. P. Narayanaswami swami at mun.ca, PSA Easwaran

Latest update : November 27, 2016

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

Site access : <http://sanskritdocuments.org>

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

January 4, 2017

sanskritdocuments.org

॥ श्रीशारदामाहात्म्यम् ॥

ॐ अथ शारदामाहात्म्यम् ॥

भैरव्युवाच ।

वद सत्यं मडादेव शारदावनमुत्तमम् ।

शाण्डिल्यो यत्र वै गत्वा सर्वाङ्कामानवाप्तवान् ॥ १॥

अनादिनिधना देवी यथा भूलोकमागमत् ।

शारदा नाम सा शक्तिस्त्रिधा रूपमधारयत् ॥ २॥

तस्या माहात्म्यमीशान वद लोकहितोत्सया ।

का य देवी परा यासौ शारदानामधारिणी ॥ ३॥

भैरव उवाच ।

शृणु वक्ष्ये मडादेवि शारदावनमुत्तमम् ।

यस्य दर्शनमात्रेण परां सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ ४॥

मातङ्गकन्यासङ्गाय्य सम्भूतस्तत्सङ्गपङ्कः ।

शाण्डिल्यो नाम तनुजो मङ्गलैर्भावितात्मनः ॥ ५॥

श्यामाङ्गः स तमोऽरूपः पित्राङ्गमश्वयार उ ।

धोरं तपो मडादेवि मडादेवाद्भिर्निधौ ॥ ६॥

जगन्नाशादिदृष्टञ्जित्जपध्यानपरायणः ।

निराहारो यतात्मा स दध्यौ देवीं सनातनीम् ॥ ७॥

अेवं तु ध्यायतस्तस्य शाण्डिल्यस्य मडात्मनः ।

प्रादुर्भूतुव तु मङ्गल्य्यामलं तेज उत्तमम् ॥ ८॥

अद्भुतं तन्मुनिर्दृष्ट्वा विस्मितो न शशाक उ ।

किञ्चिद्भक्तुं येष्टितुं वा स्थाणुभूतो मडेश्वरि ॥ ९॥

क्षणेनान्तर्दधे तत्तु तेजः श्यामलमुत्तमम् ।

मुनिः स विस्मितो भूयः प्रेक्ष्यानन्तर्धानमागतम् ॥ १०॥

सस्मार पितरं तत्र शाण्डिल्यो वन उत्तमे ।

तेनापि प्रेषितस्तत्र नारदो मुनिसत्तमः ॥ ११॥

आगत्य नारदः प्राह शाण्डिल्यं मुनिसत्तमम् ।
 ध्यायस्व भूयो विप्राग्र्य येन दर्शनमाप्स्यसि ॥ १२ ॥
 श्यामलां श्यामलाङ्गीं तां शक्तिं शक्तिमतोऽनघाम् ।
 दृष्ट्वा तु तामघं सर्वं नाशमायाति तत्क्षणात् ॥ १३ ॥
 एत्युक्तवान्तर्दधे तत्र नारदो मुनिसंनिधौ ।
 श्रुत्वा देवर्षिवचनं पुनर्दधौ सुरेश्वरि ॥ १४ ॥
 शतवर्षं ध्यानपरः श्यामाङ्गीं दृष्ट्वान्मुनिः ।
 नुत्वा स्तुत्वा च विधिना श्यामाङ्गीं तां सुरेश्वरि ॥ १५ ॥
 सोवाय तं मडाभाग वरं वरय सुप्रत ।
 श्रुत्वा तु तद्भयः सौम्यं वरदा येन्मडेश्वरि ॥ १६ ॥
 ममाङ्गात् सकलं पापं विलयं यातु तत्क्षणात् ।
 एति श्रुत्वा वयस्तस्य शाण्डिल्यस्य मडात्मनः ॥ १७ ॥
 प्रोवाय श्यामला देवी पुत्र सर्वमवाप्स्यसि ।
 एति गच्छ मडाराष्ट्रं श्यामलं नाम नामतः ॥ १८ ॥
 तत्र द्रक्ष्यसि तां देवीं शारदां त्रिविधात्मिकाम् ।
 ततः प्राप्स्यसि स्वं रुपं ब्राह्ममेव न संशयः ॥ १९ ॥
 एत्युक्त्वा शाण्डिल्यमुनिं देवी यान्तर्दधे तदा ।
 स्मृत्वा वयो मडादेव्याः श्यामलाया मुनीश्वरः ॥ २० ॥
 प्रतस्थे श्यामलं नाम विषयं सार्वकामिकम् ।
 तत्र गत्वा मुनिर्ध्यानरतो घोषं समृद्धिदम् ॥ २१ ॥
 घोषे ध्यात्वा मडादेवीं दृष्ट्वा त्रिस्थितां सतीम् ।
 स्तुता तत्र मडेशानी अग्र अवादिशन्मुनिम् ॥ २२ ॥
 एतोऽदृरे मुनिश्रेष्ठ शारदाया वनं मडत् ।
 तत्र प्रविष्टस्य मुनेस्तमो नश्यति तत्क्षणात् ॥ २३ ॥
 तमोनाशे च स्वामेव प्रकृतिं प्राप्स्यसि ध्रुवम् ।
 एत्युक्तवान्तर्दधे देवी उयशीर्षाश्रमे मुनिः ॥ २४ ॥
 ततो वनं समासाद्य कृष्णगङ्गां समाश्रयत् ।

दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा च विधिवश्श्यामां गङ्गां मडामुनिः ॥ २५ ॥

सुवर्णार्धाङ्गके गत्वा परं तत्र विसिस्मिये ।

सौवर्णार्धाङ्गस्तद्दीक्ष्य यथौ भूयो मडेश्वरि ॥ २६ ॥

तत्र वै शाण्डिल्यमुनिः सुवर्णार्धाङ्गं धक्षितः ।

स देशः प्रथितोऽद्यापि सुवर्णार्धाङ्गसंज्ञया ॥ २७ ॥

सुवर्णार्धाङ्गके देशे स्नानदानजपार्थनैः ।

पुण्यं प्राप्नोति मनुजो वेदपारायणो प्रिये ॥ २८ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन सुवर्णार्धाङ्गके कलौ ।

स्नानं तत्र विशेषेण ब्रह्मलत्यां व्यपोलति ॥ २९ ॥

मडापातकयुक्तो वा युक्तो वाप्युपपातकैः ।

स्नात्वा श्रीकृष्णगङ्गायां मुख्येज्जन्मशतोद्भवैः ॥ ३० ॥

ततस्तु गिरिमारुज्य मुनिः परमकारुणः ।

प्रतस्थे दर्शनाकाङ्क्षी देव्याः प्रापद्धि नाटकम् ॥ ३१ ॥

ददर्श नाटकं तत्र देवीनां विस्मितो मुनिः ।

नमस्कृत्य च देवीनां गणं रङ्गमुपेयिवान् ॥ ३२ ॥

देव्यस्तु दृष्ट्वा तत्रैव सुवर्णार्धाङ्गकं मुनिम् ।

परस्परमथोयुस्ताः सुवर्णार्धाङ्गको मुनिः ॥ ३३ ॥

सर्वाङ्गसुन्दरो भूत्वा गच्छेदिति न संशयः ।

तथेत्युज्जवा मडेशानि देवीनां गण उत्तमः ॥ ३४ ॥

नाट्यं कृत्वा तेन सख ततोऽन्तर्धानमागतः ॥

तत्र देवीगणं नाट्यपरं दृष्ट्वा स वै मुनिः ॥ ३५ ॥

तन्नालं प्रकटीभूतं रङ्गवाट्यां मडेश्वरि ।

दृष्ट्वा देवीवनं तत्र रङ्गवाट्याभिधं परम् ॥ ३६ ॥

मुख्यते धोरपापौघैर्जन्मजन्मान्तरोद्भवैः ।

ततो दृष्ट्वादभूतं दिव्यं रङ्गवाटाभिधं वनम् ॥ ३७ ॥

गन्धर्वनगराकारं प्रतस्थे विस्मितो मुनिः ।

ततोऽग्रे तस्य दृवेशि शाण्डिल्यस्य मडामुनेः ॥ ३८ ॥

गोस्तम्भो ऽयमवत्तत्र रङ्गदर्शनविस्मितः ।

अनेलमूको ऽयमवधत्र वै विस्मितो मुनिः ॥ ३९ ॥

तद्गनं प्रथितं लोके गोस्तम्भनसमाप्यया ।

गोस्तम्भनवनं दृष्ट्वा स्नात्वा दत्त्वा यथाविधि ॥ ४० ॥

मुख्यते धोरडत्याभिरिति सत्येन ते शपे ।

ततो ऽयनेलमूकः स मुनिः परमविस्मितः ॥ ४१ ॥

प्राप्य तेजवनं नाम गङ्गातीरे ददर्श सः ।

मुनिं गौतममासीनं गत्वा नत्वा य भूरिशः ॥ ४२ ॥

अनेलमूकं शाण्डिल्यमपृच्छत्पया मुनिः ।

दृष्टं किमद्भुतं ब्रह्मन् तत्र दित्ये मडावने ॥ ४३ ॥

शक्तिप्रसादात् प्राप्नोषि वरमेतन्न संशयः ।

तमोभूतस्तमोऽपस्तामसस्तामसोद्भवः ॥ ४४ ॥

सुवर्णाङ्गो भवान्यस्मात् संपन्नो दर्शनेन यः ।

स अनेवानेलमूकोऽसि विस्मयाद्द्विजसत्तम ॥ ४५ ॥

स्नानाय्य परमं तेजः स्थानं प्राप्यसि योत्तमम् ।

श्रुत्वा तस्य वयो दित्यं स्नात्वा पुण्ये य वारिणि ॥ ४६ ॥

गोस्तम्भान्भुक्तिमासाध तेजः परमवाप्तवान् ।

तत्तेजः परमं दृष्ट्वा मुनिः शाण्डिल्यनामकः ॥ ४७ ॥

गौतमं प्रत्युवाचैनं तेजस्वी परमादरात् ।

मुने कोऽयं प्रभावोऽस्ति क्षेत्रे यस्य प्रभावतः ॥ ४८ ॥

यस्य दर्शनतो जातं मम तेजः परं मुने ।

श्रुत्वा मुनेर्गौतमोऽपि वयस्तत्परमं प्रिये ॥ ४९ ॥

प्रत्युवाच मुनिं तत्र किमाश्चर्येण वै द्विज ।

धृति श्रुत्वा प्रस्थितश्च भूयोऽग्रे सुरसुन्दरि ॥ ५० ॥

यत्र मुक्तो मडेशानि गोस्तम्भात्स मुनिः परः ।

तेजः परमकं प्राप स देशः पावनः स्मृतः ॥ ५१ ॥

तत्तत्तेजवनं नाम क्षेत्रं परमपावनम् ।
प्रयत्नेन तु तत्क्षेत्रे स्नातव्यमभरेश्वरि ॥ ५२ ॥
मुच्यते धोरुडत्याभिः स्नानध्यानजपार्थनैः ।
मडापातकयुक्तो वा युक्तो वाप्युपपातकैः ॥ ५३ ॥
उत्तेजने मडाक्षेत्रे मुच्यते धोरुसङ्कुटात् ।
उत्तेजनसमं क्षेत्रं द्विवि भुव्यन्तरिक्षके ॥ ५४ ॥
धोरुपापहरं द्विव्यं न भूतं न भविष्यति ।
ततो गिरिं समारुढ्य शाण्डिल्यः प्रस्थितो मुनिः ॥ ५५ ॥
दृष्ट्वाग्रे गण्डपं द्विव्यं विद्वक्तार्त्तमीश्वरम् ।
प्रसादयित्वा देवेशं विद्वानां नायकं परम् ॥ ५६ ॥
तदाज्ञया जगामाग्रे वनं पुण्यमतन्द्रितः ।
दृष्ट्वा पुण्यं वनं द्विव्यं शारदाया मण्डेश्वरि ।
तत्रायस्तपो धोरुं द्विव्यवर्षसहस्रकम् ॥ ५७ ॥
द्विव्यवर्षसहस्रान्ते श्रीशैलशिष्यरात्रिये ।
श्यामला धवला देवी रक्ता याविर्भूव उ ॥ ५८ ॥
दृष्ट्वा तु देवीं तां तत्र शारां वर्षसहस्रकम् ।
यस्माद्रक्ता य श्यामा य श्वेता य वरवर्णिनि ॥ ५९ ॥
तस्मात्प्रोक्ता पुराविद्भिः शारदानामनामतः ।
शिष्यरात्रे य दृष्ट्वा तां देवीं त्रिविधविग्रहाम् ॥ ६० ॥
मुनिर्विस्मयमापन्नस्तस्थौ स्मरणात्तत्परः ।
शारीभूता यतो देवी दृष्टा ते नात्र संशयः ॥ ६१ ॥
ततः प्रोक्ता पुराविद्भिः शारदेति मण्डेश्वरि ।
शरत्काले यतो देवी पूजिता सर्वजन्तुभिः ॥ ६२ ॥
ततः प्रोक्ता पुराविद्भिः शारदानामनामतः ।
शभवेति यतो देवि प्रोक्ता त्रिविधविग्रहा ॥ ६३ ॥
शारदा नारदा चैव वाग्देवीति य सोच्यते ।

नारदस्थोपदेशेन या दृष्टा श्यामलाङ्गिका ॥ ६४ ॥

सरस्वतीति सा प्रोक्ता वाक्स्तम्भान्मुच्यते यथा ।
निर्मला या य मुनिना दृष्टा त्रिविधविग्रहा ॥ ६५ ॥

श्रीशैलशिखरे पुण्ये शारदेति मता य सा ।
दृष्ट्वा देवीं तत्र मुनिः प्रणनाम खिरं मुदा ॥ ६६ ॥
दण्डवत्पतितो भूत्वा गिरा परमथैऽयत् ॥ ६७ ॥

श्रीशाण्डिल्य उवाच ।

देवीं विद्यानन्दमयीमजस्रं विश्वात्मिकां विश्वपरां जयन्तीम् ।
तमोऽपलर्त्रीं मनसा परेशीं तां शारदाण्यां शरणां प्रपद्ये ॥ ६८ ॥

पापैः शबलितो यस्मान्मोचितोऽस्मि स्वभावतः ।
तस्मात्त्वां शारदां नाम प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ६९ ॥

चिद्धिमर्शमहाशक्तिं परमानन्ददायिनीम् ।
शरणां देवदेवेशीं त्वामेव गतवानलम् ॥ ७० ॥

रजस्तमोव्यक्तरूपामोमित्येकाक्षरात्मिकाम् ।
शरणां यामि तां देवीं शारदां शबलां पराम् ॥ ७१ ॥

अधोरां धोररूपां तां धोरधोरतरां शुभाम् ।
शर्वाणीं याथ रुद्राणीं मृडानीं तां नमाम्यलम् ॥ ७२ ॥

शतरुद्रां परां नित्यां शारदां तां नतोऽस्म्यलम् ।
महाकालाग्निना अस्तं जगत्प्रातुमिडोधेता ॥ ७३ ॥

परास्वरूपां परमां शारदां तां नतोऽस्म्यलम् ।
महाकालाग्निरूपां तां सृष्टिसंसारकारिणीम् ॥ ७४ ॥

जगत्स्थितिकरीं देवीं शारदां शरणां श्रये ।
श्यामां शबलितापाङ्गां शर्मदां भार्गवार्चिताम् ॥ ७५ ॥

नारदानुग्रहकरीं शारदां शरणां श्रये ।
वाक्स्तम्भमोयनीं लद्गां मडदुत्तेजनीं पराम् ॥ ७६ ॥

गौतमेनार्चितां दृग्गां शारदां वरदां लजे ।

ચિન્ત્યામચિન્ત્યાં ચેત્યાં ચ ચિદ્ધિમર્શવિધાયિનીમ્ ॥ ૭૭ ॥

ચિદ્રૂપાં ચારુનયનાં શારદાં શરણં શ્રયે ।
ઘોરકાનનસંલીનાં ત્રિવિદ્યાં ત્રિસ્વરૂપિણીમ્ ॥ ૭૮ ॥

શ્રીશૈલે ત્રિપુટાં દેવીં શારદાં તાં ભજામહે ।
કામક્રોધભયોન્માદગ્રસ્તમોક્ષવિધાયિનીમ્ ॥ ૭૯ ॥

ત્રિપુરાં ત્રિવિદ્યાવાસાં શારદાં નારદાં ભજે ।
ભક્તાભયકરીં દેવીં વરચાપશારાદ્ધિતામ્ ॥ ૮૦ ॥

ત્રિશૂલખટ્વાડ્ગધરાં ત્રિનેત્રાં ચારુહાસિનીમ્ ।
ષડ્ભુજાં ષડ્ગુણાં રમ્યાં ગુણાતીતાં ગુણાત્મિકામ્ ॥ ૮૧ ॥

પ્રકૃતિં વિકૃતિં દિવ્યાં શારદાં વરદાં ભજે ।
અતીતાનાગતાં દિવ્યાં મહામાયાસ્વરૂપિણીમ્ ॥ ૮૨ ॥

બ્રહ્મવિષ્ણુશિવાતીતપર્યહ્વાસનસંસ્થિતામ્ ।
મહામોહપરિગ્રસ્તાં મહામોહસ્વરૂપિણીમ્ ॥ ૮૩ ॥

મોહાન્ધિતજનોદ્ધારાં શારદાં વરદાં ભજે ।
દીનાનાથપરિત્રાણપરાયણપરાયણામ્ ॥ ૮૪ ॥

માદૃકપ્રપન્નપશુપાશવિમોચનીં તાં
સચ્ચિદ્ધિમર્શવિમલાં પરમાર્થરૂપામ્ ।
માનપ્રમાતુરહિતાં સ્થિતિમપ્રમેયાં
તાં શારદાં ભુવનકોશગતાં નતોડસ્મિ ॥ ૮૫ ॥

ઇતિ સ્તુત્વા મહાદેવીં શાણ્ડિલ્યઃ કાનને શુભે ।
ચકાર સ મુનિસ્તત્ર તપઃ પાપનિર્બર્હણામ્ ॥ ૮૬ ॥

વાયુભક્ષો નિરાહારો દેવીદર્શનલાલસઃ ।
એવં સગ્ચરતસ્તસ્ય દુશ્ચરં પરમં તપઃ ॥ ૮૭ ॥

જગામ સુમહાન્કાલો દેવી પ્રીતા ભભૂવ હ ।
અત્રોપહારં વક્ષ્યામિ તચ્છૃણુષ્વ સુરેશ્ચરિ ॥ ૮૮ ॥

સા ચ દેવી પ્રતુષ્યેત પશું દૃષ્ટ્વા વાધ્રીણસમ્ ।
પશુરપિ પરાં મુક્તિં લભતે નાત્ર સંશયઃ ॥ ૮૯ ॥

वैष्णवोऽपि नरस्तत्र ब्राह्मणः क्षत्रियोऽथवा ।
 वैश्यो वापि प्रकुर्वीत लोमं पशुपुरःसरम् ॥ ९० ॥
 वैष्णवो नैव भुञ्जत व्रतधारी तथैव च ।
 मांसं वार्ध्नीणसस्यास्य न दोषस्तत्र विद्यते ॥ ९१ ॥
 अमांसभोजनः शम्भुस्तुष्यते नात्र संशयः ।
 देवी यापि सुरेशानि सदा प्रीतिकरा भवेत् ॥ ९२ ॥
 मोदकैर्मत्स्यमांसैश्च गणनाथं प्रपूजयेत् ।
 एत्येष पटवो गुह्यो पावनः प्रीतिवर्धनः ॥ ९३ ॥
 तथा तपसि सक्तस्य प्रसन्नात्मभूभेध्वरी ।
 देवी दुर्वाससा सार्धं मुनिभिश्च समाययौ ॥ ९४ ॥
 दृष्ट्वा देवीं पुरस्तत्र शाण्डिल्यो दण्डवत्क्षितौ ।
 पपात पुनरुत्थाप्य देवीं शाण्डिल्यमभ्रवीत् ॥ ९५ ॥
 श्रीशैलोपरि शाण्डिल्य मत्पार्श्वे तु चिरं वस ।
 मद्दर्शनाख्य यत्पुण्यं तद्भवद्दर्शनादपि ॥ ९६ ॥
 उत्तिष्ठ शीघ्रं पुत्र त्वं मत्पार्श्वे सन्निधिं कुरु ।
 दास्यामि वेदांस्तत्रैव साङ्गानपि च पुत्रक ॥ ९७ ॥
 त्रिसृणाश्चैव मोक्ष्यामि सत्यं जनीहि मानद ।
 एत्युक्त्वा तत्र शाण्डिल्यं देवदेवी महेश्वरी ॥ ९८ ॥
 तत्रैवान्तर्हिता भूत्वा श्रीशैलोपरिसंस्थिता ।
 शाण्डिल्योऽपि ययौ तत्र यत्र देवी प्रतिष्ठिता ॥ ९९ ॥
 गच्छतस्तस्य देवेशि शाण्डिल्यस्य महात्मनः ।
 अर्धाङ्गं तु सुवर्णस्य भूभूव किल सुन्दरि ॥ १०० ॥
 अर्धाङ्गं तु सुवर्णस्य दृष्ट्वा दृष्टो भवन् मुनिः ।
 विस्मयं परमं प्राप्नो मनसैतदचिन्तयत् ॥ १०१ ॥
 किं ममाङ्गं सुवर्णस्य क्वलं कस्यैष कर्मणः ।
 राष्ट्रस्य मलिमा कोऽपि तथा तीर्थजलस्य च ॥ १०२ ॥
 अथवा देवदेव्यास्तु शारदायाः प्रसादतः ।

ઇત્યં ચિન્તયતસ્તસ્ય શાણ્ડિલ્યસ્ય મહામુનેઃ ॥ ૧૦૩ ॥

વિસ્મિતસ્ય મહાદેવિ પિતરો દૃષ્ટિમાગતાઃ ।

દૃષ્ટ્વા પિતૃગણાંસ્તત્ર શાણ્ડિલ્યઃ પુરતઃ સ્થિતાન્ ॥ ૧૦૪ ॥

ઉવાચ વિસ્મિતઃ કે વૈ ભવન્તઃ પુરતઃ સ્થિતાઃ ।

કિમર્થમાગતા યૂયં ભૂતાગમનકારણમ્ ॥ ૧૦૫ ॥

ભવતાં કિંકુરશ્ચાસ્મિ અવિલમ્બેન સત્તમાઃ ।

ભૂતાગમનકૃત્યં મે સમુદ્યુક્તોઽસ્મિ તત્કૃતે ॥ ૧૦૬ ॥

પિતર ઊચુઃ ।

વયં તે પિતરઃ પુત્ર ક્ષીણાઃ સ્મોઽથ ચિરંસમાઃ ।

વર્ણસકુરજાદોષાચ્છુદ્ધવર્ણોઽસિ સાંપ્રતમ્ ॥ ૧૦૭ ॥

અધુના પાતુમિચ્છામસ્તવત્ત એવ જલાઞ્જલીન્ ।

દાતુમર્હસિ નઃ પુત્ર સિન્ધૌ શ્રાદ્ધમનુત્તમમ્ ॥ ૧૦૮ ॥

જલાઞ્જલિમપીદાનીમસ્માકં ત્ત્નિકારણમ્ ।

યોઽર્હઃ સન્નૈવ પિતૃણાં દદાતિ જલતર્પણમ્ ॥ ૧૦૯ ॥

શ્રાદ્ધં વાપિ મુનિશ્રેષ્ઠ સ દરિદ્રઃ પ્રજાયતે ।

નિરપત્યઃ કુલચ્છેદકારકશ્ચૈવ પુત્રક ॥ ૧૧૦ ॥

તસ્માદાર્યૈઃ સદા દેયઃ પિતૃભ્યસ્તુ જલાઞ્જલિઃ ।

શ્રાદ્ધં મધુઘૃતૈર્વાપિ કૃલૈર્વા ગુડપાયસૈઃ ॥ ૧૧૧ ॥

તૂષ્ણીં બભૂવુર્દેવેશિ મુનિં પ્રોચ્ય પ્રહર્ષિતાઃ ।

પિતરસ્તે તદા સર્વે શાણ્ડિલ્યં પ્રાઞ્જલિં સ્થિતમ્ ॥ ૧૧૨ ॥

ભૈરવ ઉવાચ ।

શ્રુત્વા તેષાં વચઃ સૌમ્યં શાણ્ડિલ્યશ્ચાતિવિસ્મિતઃ ।

ઉવાચ પિતૃ-સંસ્તુત્ય વાચા પરમયા મુદા ॥ ૧૧૩ ॥

અધુનૈવ પિતૃગણાઃ સિન્ધૌ દાસ્યામિ વો જલમ્ ।

વપનં તુ કરિષ્યામિ પિતૃણાં શ્રાદ્ધશુદ્ધયે ॥ ૧૧૪ ॥

કૃત્વા હિ વપનં તત્ર શ્રાદ્ધં કુર્વન્તિ યે નરાઃ ।

तृमाः स्युः पितरस्तेषां कर्तृणां च मडाङ्गलम् ॥ ११५ ॥

धृत्येवमुक्त्वा पितृभ्यस्ता-सन्तोष्य मडातपाः ।

कृत्वा तु वपनं तत्र शाण्डिल्यो मुनिसत्तमः ॥ ११६ ॥

यकार विधिवच्छ्राद्धं पितृभ्यस्तृमिडेतवे ।

शाण्डिल्यश्चैव देवेभ्यः पितृभ्यश्च ददौ जलम् ॥ ११७ ॥

शाण्डिल्यउस्तादैवेशि मडासिन्धुजलं तदा ।

क्षौद्रमेव बभूवाशु पितृणां तृमिकारणम् ॥ ११८ ॥

सिन्धोः स्रोतो मडादेवि मुनिउस्तगतं यदा ।

अर्धं क्षौद्रमयं जातं पितृणां तृमिडेतवे ॥ ११९ ॥

यदाप्रभृति शाण्डिल्यः पितृ-सन्तृप्तवान् जलैः ।

ततः सिन्धुप्रवाहस्य नामाभून्मधुमत्यपि ॥ १२० ॥

सुवर्णो जगदीशानि शाण्डिल्यो नाम वै मुनिः ।

बभूव परमप्रीतः पितृणां तृमिकारणम् ॥ १२१ ॥

ततोऽग्रे मधुमत्याश्च सिन्धोः सङ्गम एव य ।

स्नात्वा य वपनं कृत्वा श्राद्धं कृत्वा मडेश्वरि ॥ १२२ ॥

साक्षाद्भूता मडादेवी शाण्डिल्यमिदमब्रवीत् ।

आजमानतनुं त्वां ये वनेऽमुष्मिन्प्रतिष्ठितम् ॥ १२३ ॥

मां यापि त्रिविधां यात्र ये पश्यन्ति नरोत्तमाः ।

ते सिद्धाः कथिताः पुत्र पापमुक्ता न संशयः ॥ १२४ ॥

मडापातकयुक्तो वा युक्तो वाप्युपपातकैः ।

क्षेत्रं पीठेश्वराभ्यं च दृष्ट्वा मुञ्चेत डिम्बिषैः ॥ १२५ ॥

धृत्युक्त्वा तं मुनिं देवी तूष्णीमास मडेश्वरि ।

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन शारदावनमाश्रयेत् ॥ १२६ ॥

घोषं गत्वा य नुत्वा य घोषावासाञ्जनानपि ।

उपोष्य रजनीमेकां चट्टितस्रो द्वादशैव वा ॥ १२७ ॥

आह्वानार्थनपाद्यार्थमधुपर्कैर्यथाकमम् ।

संपूज्य भोजयित्वा य मङ्गलोच्चारपूर्वकम् ॥ १२८ ॥

सुवर्णाङ्गं ततो गत्वा तेजनीसिन्धुसङ्गमे ।
वपनं विधिवत्कृत्वा श्राद्धं यैव यथाविधि ॥ १२८ ॥

शाण्डिल्यमधुमत्योश्च सङ्गमे लोकाविश्रुते ।
षष्टिस्तीर्थसङ्ग्राहि षष्टिस्तीर्थशतानि च ॥ १३० ॥

दुर्वन्ति संनिधानं च मासि भाद्रपदे सदा ।
शुक्लपक्षे यतुर्थ्यां च तथान्यासु च सर्वदा ॥ १३१ ॥

यतुर्दृश्यां च शुक्लायां त्वत्प्रसादान्मलेश्चरि ।
गोस्तम्भनमथाभ्यर्थ्यं प्रविशेन्मुनिकाननम् ॥ १३२ ॥

मुनिं दृष्ट्वा ततो देवि शारदां त्रिविधात्मिकाम् ।
संपूज्य परया भक्त्या धूपैः दुसुमयन्तैः ॥ १३३ ॥

क्षीरभाण्डाज्यधूपैश्च दीपैः कर्पूरवर्तिकैः ।
नैवेद्यैर्धृतपक्वैश्च बलिदानैरनेकशः ॥ १३४ ॥

पूजयेद्विधिना देवीं वस्त्रालङ्कारभूषणैः ।
कुमारीः पूजयेद्यापि तथा ब्राह्मणपूजनैः ॥ १३५ ॥

गोदानैरश्वदानैश्च कन्यावस्त्रान्नभूषणैः ।
अक्षयं हृलमाप्नोति सत्यं सत्यं वरानने ॥ १३६ ॥

अपुत्रिणः पुत्रान्योग्यान्निर्धनाश्च धनं बहु ।
मूर्धश्च शोभनां विधां रोगिणः स्वास्थ्यमाप्नुयुः ॥ १३७ ॥

स्वर्गं च नरकाद्भीतास्तथा मोक्षं मुमुक्षवः ।
शारदां गन्तुकामस्य गृह्णात्प्रभृति सुन्दरि ॥ १३८ ॥

पदानि ह्रममाणस्य यावन्तो भूमिरेणवः ।
पदे पदेऽश्वमेधस्य हृलमाप्नोति मानवः ॥ १३९ ॥

उपोष्य रजनीमेकां तिस्रः षड्द्रादशैव वा ।
आह्वानार्थनपाद्यार्थमधुपर्कैर्यथाक्रमम् ॥ १४० ॥

नृत्तगीतैस्तथा वाद्यैर्भोगैर्दानैस्तथा गृहैः ।
उस्त्यश्चरथयानैश्च वासोभिः शयनैस्तथा ॥ १४१ ॥

शारदाक्षेत्रमाहातम्यं नालं वक्तुं यतुर्भुषः ।
शेषो नालं कृतं वक्तुं प्रभावं यापि सुन्दरि ॥ १४२ ॥
एति तत्कथितं तुभ्यं यत्पुष्टोऽहमिति त्वया ।
अधुना देवदेवेशि किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ १४३ ॥
एत्येष पटलो गुह्यो महापातकडा कलौ ।
श्रुत्वा पठित्वा मुच्येत कोटिजन्ममवाद्यात् ॥ १४४ ॥
एति श्रीभृङ्गीशसंछितायामुत्तरविषयोपजाततीर्थसङ्ग्राहे
शारदामाहातम्यं समाप्तम् ॥

Shankara processed.

Proofread by P. P. Narayanaswami swami at mun.ca, PSA Easwaran

.. shrIshAradAmAhAtmyam ..

was typeset using Xe_LTeX 0.99996

on January 4, 2017

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

